

Kliničko bolnički centar "Sestre milosrdnice" u Zagrebu, neki zovu i Vinogradska bolnica, valjda po ulici u kojoj se nalazi. Ne znam, možda je to i neko staro ime ali činjenica je da je to poznata, priznata i čuvena bolnica, utemeljena točno sto godina prije mog rođenja. Za vrijeme dok sam živio i radio u Zagrebu, iznenada sam se u njoj našao. Ušao sam nogama, a malo je nedostajalo da me iznesu u lijesu. Ne zato što se radilo o nekom teškom oboljenju, nego je to bilo u vrijeme štrajka medicinskog osoblja, pa izostalo liječenje pacijenata. Tako se moje zdravstveno stanje pogoršalo umjesto da se poboljša, zbog čega sam godinama imao posljedice. Kako se ljudi kao bolesnici u takvim prilikama dobro upoznaju i zbliže, tako sam i ja u to vrijeme upoznao jednog Zagrepčanina. Ispostavilo se da smo čak i susjedi na zagrebačkoj Trešnjevci, da smo vršnjaci i da smo čak radili u konkurentskim firmama. No po izlasku iz bolnice nismo više bili u kontaktu.

Nekoliko godina kasnije, bio sam na godišnjem odmoru u Poreču. Na dugoj šetnici pored mora, jedne večeri sretnem tog svog zagrebačkog znanca iz bolnice. Na obostrano zadovoljstvo se mi pozdravimo i sjednemo u obližnji kafić da se na miru ispričamo o nekadašnjim zdravstvenim problemima, liječenju, terapijama, obiteljima, odmoru na moru... Kaže mi on da je dobro za srce svaki dan nakon večere popiti čašu-dvije crnog vina. Saznao je kako u obližnjem selu jedan gazda ima dobro crno domaće vino, pa se dogovorimo da sutra dan idemo kupiti pet litara. Neka nam traje dok smo na odmoru, a ako nešto i ostane ponijet ćemo doma u Zagreb.

Krenemo mi ujutro malo ranije dok nije jako sunce ugrijalo. Japanke na noge lagane, slamnate šešire s velikim obodom na glave, pa put pod noge pješke uz brijeg. Nije baš lako ni s rukama u džepovima, a pogotovu kad se nešto nosi. Jer, obadvojica smo već prekoračili pedesetu. Ali smo se dogovorili: kad se budemo vraćali pletaru ćemo nositi na smjenu da nam bude lakše. Nemamo GPS navigaciju ali ipak nađemo to selo, kuću i domaćina u dvorištu. Farba on ogradu, ne smeta mu vrućina, ni smrad farbe, ne nosi zaštitnu masku, vidi i bez naočala, a rekli bi da je već dobro prekoračio 80 godina. Kad je čuo što želimo, doviknu prema kući:

-Mama! Donesi pet litara crnog. Došli ljudi da kupe.

Prijatelj i ja se zgledasmo u čudu. Pa i malo dijete bi nam pročitalo izraz na licu koji je govorio:

-Kakva mama čovječe?

Pa ako je sinu preko 80, koliko je onda godina mami? Ne bi malo, pojavi se Mama. Grabi krupnim brzim korakom preko dvorišta, nosi pletaru s pet litara vina i mlati njome kao s damskom torbicom. Sramota je ženu pitati za godine ali valjda ih ima preko sto. Čuje, hoda, radi, vidi, govori... bolje nego nas dvojica. Preuzmemo vino, zahvalimo se i platimo, a pletaru ćemo kako smo se dogovorili nositi do kampa na smjenu. Malo ja, malo on. Danas, kako starimo, sve se više toj Mami čudimo i ne vjerujemo da je te godine uopće moguće dočekati, a pogotovu u tako dobroj kondiciji.